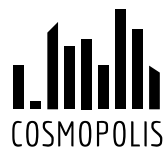

Vánoce na Manhattanu

JULIE CAPLINOVÁ

JULIE CAPLINOVÁ

Vánoce
na
Manhattanu

PŘELOŽILA JANA DRÁPALÍKOVÁ

Originally published in the English language by HarperCollins
Publishers Ltd. under the title CHRISTMAS ON FIFTH AVENUE
Copyright © 2025 Julie Caplin

Translated under licence from HarperCollins *Publishers* Ltd.
Julie Caplin asserts the moral right to be acknowledged as the
author of this work.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025
Translation © Jana Drápalíková, 2025
Cover illustration © Kateřina Čermák Brabcová, 2025

ISBN 978-80-271-8298-5 (ePub)
ISBN 978-80-271-8297-8 (pdf)
ISBN 978-80-271-5939-0 (print)

*Pro Donnu, mou drahou přítelkyni
a jednoho z nejlaskavějších a nejštědřejších lidí, které znám.*

Kapitola 1

Evie

„Váš palubní lístek a pas, prosím,“ požádala mě žena sedící za přepážkou u vchodu do salonku Business Class – ano, letím BYZNYS třídou.

„Jistě,“ reagovala jsem až příliš nadšeně. Snažila jsem se zachovat klid, ale ani ve svých devětadvaceti a půl letech... jsem to nedokázala. Zdvořile se na mě usmála, její zářivě červená rtěnka byla tak bezchybná, až jsem si říkala, jestli si rty nenačtěl červeným lakem.

„A mohla byste si sundat sluneční brýle a klobouk?“ zeptala se a zírala na mou pasovou fotku. Tolik k mému pokusu o přestrojení. Klobouk a brýle jsem si narychlo koupila poté, co se mi ve frontě na bezpečnostní kontrolu dvě holky na celé kolo smály a já jsem zrudla jako přezrálá jahoda.

„Tudy, slečno Greenová.“ Oddechla jsem si. Tak tohle bylo cestování ve velkém stylu! Salonek Business Class byl obrovský, s velkými koženými křesly, bufetem zdarma, otevřeným barem, hromadami novin a časopisů – a bylo v něm také velmi rušno. Pět minut jsem tam bloumala jako ztracená ovečka, pak jsem v jednom rohu objevila velké křeslo s opěrkami. Teprve když jsem se do něj chtěla posadit, uvědomila jsem si, že protější místo

je obsazené, vysoká a široká konstrukce křesla svého obyvatele před všetečnými pohledy totiž dokonale skryla.

Se skloněnou hlavou se soustředil na telefon. Stejně jako já měl nasazené tmavé sluneční brýle, které doplnil baseballovou čepicí. Doufala jsem, že se mi podaří vklouznout na křeslo a nevyrušit ho, ale vrazila jsem do konferenčního stolku a prázdný šálek od kávy zarachotil. Polekaně vzhlédl a jeho ústa se stáhla do nepřátelské rovné linky.

„Promiňte,“ zašeptala jsem a z nějakého důvodu jsem zvedla ruku ke svému klobouku, jako bych chtěla salutovat. Myslím, že to bylo proto, abych mu připomněla, že jsme inkognito spojenci. Chvilí na mě zíral... Někdy je to prostě vidět i za tmavými brýlemi. Snažila jsem se předstírat, že jsem v pohodě, a nonšalantně jsem pokývla na pozdrav, jako bych takhle cestovala pořád a byla součástí stejné bandy.

Opětoval kývnutí a znovu sklonil hlavu, vrátil se k telefonu. Podrážděně se ušklíbl, zřejmě kvůli něčemu, co si přečetl.

Na nošení slunečních brýlí je skvělé to, že si někoho můžete nenápadně prohlížet – dobře, přiznávám, okukovat. A on za to opravdu stál. Tričko s pár knoflíčky u krku se napínalo přes fakt široká ramena. To je moje slabost. Vlasy měl tmavě kaštanové, kroutily se mu kolem okraje tmavě modré čepice, která měla na přední straně vyšité stylizované N a Y. Pod kšiltlem se dala zahlédnout silná mužná čelist a orlí nos. Je to snad nějaký model? Herec? A třesničkou na dortu bylo sexy strniště, to bylo naprosto úchvatné.

Najednou jsem si uvědomila, že moje zírání na něj zřejmě není tak nenápadné, jak jsem si myslela. Odvrátila jsem pohled ke svému telefonu, ale o pár minut později jsem si už prostě nemohla pomoci.

V té jeho ostražitě nehybnosti bylo něco, co naznačovalo připravenost okamžitě se pustit do boje nebo utéct. Znovu jsem k němu zalétla kradmým pohledem, studovala jsem ho a sledovala jeho ústa, prozrazující emoce skryté za slunečními brýlemi. Frustrace, hněv, bolest... to vše se z jeho úst dalo poznat, zatímco soustředěně sledoval displej telefonu a ztuhle se nořil do křesla, jako by chtěl uniknout před cizími pohledy.

Moc dobře jsem věděla, jak hrozné můžou sociální sítě být. Už jsem se ho chtěla zeptat, jestli je v pořádku, když jsem si uvědomila, co vlastně dělám. Promítám si do něj své nedávné on-line zážitky. Ty odporné komentáře, trollení, kritiku, naprostý nedostatek empatie nebo soucitu. Dokázala jsem se vcítit do jeho rozpoložení, které prozrazoval nevěřicně zamračený úšklebek.

„Promiňte,“ řekla jsem a rychle se rozhodla.

„Hm,“ odpověděl a netvářil se zrovna přátelsky či povzbudivě. Možná nemluvil anglicky.

„Ehm, nevadilo by vám,“ vyslovila jsem pomalu a hlasitě a pro případ, že by byl hluchý nebo cizinec, jsem ukázala na své věci, „dát chvíli pozor na mou tašku?“ Pro jistotu jsem na ni dokonce ukázala a prsty jsem naznačila, že odcházím.

Nastala dlouhá pauza a já se chystala otázku přeformulovat, když odpověděl: „Vypadám snad, jako bych nabízel hlídání dětí?“

Zarazila jsem se nad tou neomaleností a neunikl mi jeho americký přízvuk, ale pak jsem si všimla ironického výrazu jeho úst. Opatrně jsem si ho prohlédla odshora až dolů.

„Hm,“ odvětila jsem se zadumaným příkývnutím. „Řekla bych, že asi ano, ale dítě bych vám nesvěřila.“

„Cože?“ V jeho hlase se objevila zvědavost a koutky úst se zvedly k neochotnému úsměvu.

„Leda tak příruční zavazadlo, a možná i dobře vycvičenou čivavu.“

Vyprskl smíchy. „Dobře vycvičená čivava! Jak jste na to proboha přišla?“

Sundala jsem si sluneční brýle a usmála se na něj. „Upřímně...“ Odmlčela jsem se. „Nemám ani ponětí.“

Také odložil sluneční brýle a odhalil modré oči plné života, a já měla vítězoslavný pocit z toho, že se mi podařilo zlepšit mu náladu.

„Byl byste tak hodný?“ znovu jsem kývla směrem ke své tašce. „Ráda bych si dala něco k pití.“

„Dobře, pohlídám vám věci,“ přisvědčil už naprosto vážně, pak se ale usmál a dodal: „Pokud tedy v té tašce nebude malý, dobře vycvičený pes.“

Zavrtěla jsem hlavou, rozhlédla jsem se kolem a zašeptala: „Sbalila jsem si ji sama, jsem si docela jistá, že tam není.“

Potěšilo mě, že se zasmál podruhé.

„Díky, je to od vás opravdu milé. Nebudu pryč dlouho.“

Udělala jsem krok od něj, ale hned jsem se zarazila a vzpomněla si na dobré způsoby, které mi vštípila máma. „Můžu vám něco přinést?“

Jeho tvář na okamžik ztuhla, jako by si něco vybavil – hned mě napadlo, jestli mu někdo nedávno nenabídl, že pro něj něco udělá.

„Drink nebo tak něco?“ naléhala jsem.

Sledovala jsem, jak polkl a snažil se nemyslet na to, co ho pronásledovalo.

„Dal bych si pivo a brambůrky, díky.“

„To jako hranolky?“

„Chipsy. Však víte.“

„Nějaké konkrétní?“ zeptala jsem se.

„Sýr a cibule,“ řekl s pousmáním. „Copak je ještě nějaká jiná příchuť?“

„Já mám slabost pro sladké chilli, ale tu příchuť mívají jen nóbl chipsy.“

„Ony existují nóbl chipsy?“ Znovu se ušklíbl. „Kdo by to byl řekl?“

„Víte, ty drahé,“ upřesnila jsem.

„Nejsem zas takový znalec.“ Usmál se a ujistil mě tak, že ze sebe nedělám úplného idiota.

„Hned jsem zpátky,“ oznámila jsem.

„Budu dávat pozor na vaši tašku,“ odpověděl s úsměvem a uprostřed tváře se mu objevil velmi roztomilý dolíček, jako by mu tam někdo strčil prst.

A mě jako by ten prst šťouchl přímo do srdce, protože jsem ucítla v hrudi takové divné bodnutí.

Když jsem se otočila k odchodu, podařilo se mi znovu narazit do konferenčního stolku – a na holeni mi přibyla druhá modřina –, on hned vstal a ochranně natáhl ruce, jako by mě chtěl chytit. To gesto se mi zarylo do srdce jako šíp do dřeva. Už dlouho se mě nikdo nepokoušel zachránit.

„Díky,“ řekla jsem a podařilo se mi udržet na nohou a chytit prázdný hrnek dřív, než stačil spadnout.

„Dobrý zákrok,“ pronesl tónem, který mě v nitru pošimral, jako by někdo přejížděl kartáčem po sametu proti směru vlasu.

Odcházela jsem trochu zmatená. Možná to bylo jen tím lidským spojením, tím prchavým pocitem, že se o mě někdo stará, ale v tu chvíli jsem si díky němu připadala o něco méně ztracená.

Rychle jsem salonek obešla, tedy takovou rychlostí, jakou člověk vyvine, když je všechno zadarmo. Na povrchu, čistě

materiálně, se věci zlepšovaly. Můj život byl v posledních týdnech tak trochu na houby.

Vzala jsem si sklenku šampaňského – toho pravého, ne pro-secca – a pak jsem si prohlédla nabídku piva. Přemýšlela jsem, co mám vybrat pro svého pohledného souseda. Byl na mě milý a v poslední době se ke mně moc cizích lidí laskavě nechovalo. O pivu jsem nic nevěděla, ale když už bylo zadarmo, vzala jsem čtyři různé lahve. Vždycky je zase můžu přinést zpátky. Když jsem šikovnému barmanovi vysvětlila svůj problém, laskavě mi půjčil otvírák na lahve.

„Tady to máte.“

Pan Hezoun vzhlédl a vykulil oči, když uviděl, jak mezi prsty svírám nebezpečné množství hrdel pivních lahví. „Nevěděla jsem, které vám mám vzít.“

Postavila jsem je jednu po druhé na stůl a přitom jsem stále svírala svou sklenku se šumivým vínem.

V koutcích očí se mu vytvořily vrásky. „Děkuju. Byl bych vděčný za cokoli. To je... ehm... velmi pozorné.“

„Taky bych řekla,“ podotkla jsem vesele, posadila se a pozvedla sklenku k přípitku. Pak jsem si dala první doušek šampaňského, ohromená tím, že se mi ho podařilo dostat ke stolku a nerozlít ani jedinou kapku. Ze šumivého perlení na jazyku a ostré kyselosti bublinek jsem málem nadskočila.

„Jo, a vzala jsem vám chipsy,“ pochlubila jsem se hrdě a vytáhla sáček z kapsy mikiny.

„Děkuju. Vážně mě rozmazlujete, až na to, že...“ Naklonil se dopředu, vybral si jedno z piv a váhavým pohledem přejížděl z korunky lahve k okraji stolu.

„Pardon.“ Sáhla jsem do zadní kapsy. „Půjčila jsem si ho.“ Podala jsem mu otvírák. „Musím ho za chvíli vrátit.“

„Myslela jste na všechno,“ řekl s dalším z těch úsměvů, které dělaly divné věci s mým nitrem.

„Tohle je ale život,“ pronesla jsem se spokojeným povzdechem a znovu jsem si usrkla šampaňského. Máma by to milovala. Při vzpomínce na ni mě zase trochu bodlo u srdce. Je to už pět let, co odešla, ale pořád cítím tichý smutek, kdykoli pomyslím na všechny věci, které jí nikdy nebudu moct říct. Jako teď. Letím do New Yorku. V prosinci. Budu bydlet v hotelu *Plaza*. To byl náš sen. O tom jsme si povídaly, když jsme se schoulené pod dekou dívaly na *Lásce na stopě*, *Sám doma 2* a *Vánočního skřítky*, abych jmenovala jen pár našich oblíbených filmů. To naše „jednou“ nakonec nikdy nepřišlo, ale mluvily jsme o něm čím dál víc, zatímco z ní mizel život. A obě jsme věděly, že je to jen nedosažitelný sen.

„Hm,“ řekl můj nový známý a pořádně se napil piva přímo z lahve. „Ještě jednou díky.“

„Žádný problém a děkuju, že jste mi pohlídal tašku.“ Usmála jsem se na něj. „Odvedl jste skvělou práci, přestože jste byl žalostně nekvalifikovaný.“

„Takže dostanu nějaký certifikát nebo něco takového? Za pracovní zkušenosti?“ zeptal se a odložil lahev piva.

„Ale ano. Rozhodně. Skvělá práce.“ Ukázala jsem mu palec nahoru. „Mohla bych to... ehm... ehm, poslat přes WhatsApp na...“ Pak se mi hlas vytratil. Jejda, neznělo to, jako bych ho žádala o číslo?

Jemně se na mě usmál a zbavil mě tak rozpaků. „Nedělejte si starosti. Obejdu se bez toho.“ Vrátil se ke svému telefonu a já si s úlevou oddechla. Opravdu jsem se ho nesnažila sbalit.

Rozhlédla jsem se po místnosti a stále jsem nemohla uvěřit, že tu opravdu jsem. Pozorně jsem si prohlížela lidi kolem, jako by mi kdokoli z nich mohl vyfouknout tuhle úžasnou příležitost stejně rychle, jak u mě nějakým kouzlem přistála.

Když mě kontaktoval marketingový tým hotelu *Plaza*, týden jsem ten e-mail ignorovala, ale pak mi napsali znovu. Jako novinářka on-line časopisu o financích *Money Weekly* vím o podvodech všechno... Nebo bych spíš měla vědět.

Abych to zkrátila, naletěla jsem podvodníkům a přišla jsem o nezanedbatelnou sumu peněz.

Takže když se mi ozvali znovu a tentokrát mi nabídli skutečný plně hrazený zájezd do hotelu *Plaza*, byla jsem samozřejmě oprávněně opatrná. Díkybohu že paní z PR oddělení byla neodbytná.

A tak jsem se ocitla na Heathrow, kde jsem se chystala nastoupit do letadla do New Yorku, abych strávila další tři týdny ve městě, které nikdy nespí, a ubytovala se v pětihvězdičkovém hotelu *Plaza* přímo na Páté avenue hned vedle Central Parku. Někdy se lidem stávají i dobré věci. Dokonce i mně.

Kapitola 2

Noah

Když jsem se vrátil ke svému telefonu, tvář mě skoro bolela z nezvyklého úsměvu, jako by moje kůže protestovala proti takové aktivitě. Ta dívka, ať už byla kdokoli – hádal jsem, že chtěla stejně jako já zůstat v anonymitě –, uspěla v něčem, co se nikomu jinému nepodařilo už déle než týden, od toho hrozného zvuku praskající kosti po mém agresivním útoku.

Zpoza slunečních brýlí jsem ji pozoroval, jak se sama pro sebe usmívá, a záviděl jsem jí bezstarostnost, s níž pohledem přejížděla po místnosti, když se zjevným potěšením popíjela šampaňské. Najednou se kradmo rozhlédla a vylovila z kapsy mikiny sáček čokoládek Minstrels spolu s tyčinkou KitKat, balíčkem Mini Cheddars a malou plechovkou Pringles. Schovala si je do tašky jako veverka, která se chystá na zimu.

Uvědomil jsem si, že pobyt v salonku byznys třídy je pro ni novinkou, a usmál jsem se. Já už jsem si na tohle i na všechny další atributy života profesionálního hráče fotbalu v Premier League trochu moc zvykl. Přestože jsem byl přivyklý dostat cokoli, co jsem chtěl a kdykoli jsem chtěl, nevysvětlitelně mě dojalo, že mi přinesla ne jednu, ale čtyři lahve piva, jen aby se ujistila, že pro úplně cizího člověka vybere tu správnou. Měla

v sobě jakousi sebedůvěrou a trochu netradiční způsob myšlení. Přemýšlel jsem, že jí dám své číslo, aby mi poslala „certifikát“, a udělal bych to, nebýt toho, že jsem se měl držet v ústraní a alespoň na tři týdny opustit zemi, abych se „skryl před pozorností médií“, jak to diplomaticky formulovala moje agentka Lara. V podstatě jsem utíkal, na její příkaz i na příkaz manažera našeho týmu. Sejde z očí, sejde z mysli. Doufali, že když nebudu na ráně, nebude fotbalová asociace prosazovat tak moc přísný trest.

Zíral jsem na titulky jednoho ze sportovních zpravodajských webů a cítil jsem, jak se vrací moje sklíčenost a v žaludku mě pálí známá nevolnost.

SANDERSONŮV ŠPINAVÝ ZÁKROK UKONČIL KARIÉRU
RICKA MENZIESE V PREMIER LEAGUE.

Mělce jsem se nadechl a kousl jsem se do rtu, jak mě přemohl stud. Prál jsem si, abych mohl vrátit čas. Ale ne, i teď v rušném letištním salonku jsem se ocitl zpátky na hřišti na zápase Fulhamu s Villou. Prohrávali jsme dva jedna. Ještě teď jsem si vteřinu po vteřině přesně pamatoval průběh rozhodování. Potřebovali jsme vyhrát. Potřeboval jsem gól. Šel jsem do toho. Plnou silou. Cítil jsem šanci skórovat.

Kdybych nebyl na veřejnosti, v rušném letištním salonku, zasténal bych a skryl hlavu do dlaní.

Přešel jsem na jinou stránku.

TELEVIZNÍ KOMENTÁTOR POŽADUJE OSMIMĚSÍČNÍ
ZÁKAZ PRO SANDERSONA.

V tuhle chvíli jsem měl kvůli zákroku na Ricka Menziese šestizápasový zákaz. Po mém útoku měl zlomenou nohu na dvou místech, musel zůstat v nemocnici a pravděpodobně už nikdy nebude hrát v Premier League. Zasloužil jsem si všechno, co mi

napařili, ale prostě jsem si nemohl dovolit být mimo hru osm měsíců.

V zájmu týmu a kvůli svému budoucímu místu v něm jsem dělal, co mi bylo řečeno. Dlužil jsem to příliš mnoha lidem, nemohl jsem je zklamat. Ironické ovšem bylo, že k tomu riskantnímu zákroku mě dohnala právě tahle obava.

Po dvoutýdenní pauze kvůli zranění, během níž tým utrpěl čtyři prohry, jsem musel všechny ujistit, že můj návrat má smysl. Potřeboval jsem manažerovi ukázat, že v týmu možná patřím ke starším hráčům, ale že mě stále potřebuje.

Znovu jsem se nenápadně podíval na dívku naproti, všimla si toho a věnovala mi další ze svých úsměvů. Rozzářil jí tvář. Očividně neměla tušení, kdo jsem, a už to samo o sobě byla úleva. Nemohl jsem se zbavit zármutku, ani na ulici, ani tady, když jsem čekal na let.

Na telefonu mi zabzučela zpráva:

Šťastnou cestu. Dobře doleť. Chovej se slušně a zkus se vyhnout potížím.

Lara, moje agentka. Zavrtěl jsem hlavou. Věděl jsem, že je na mojí straně, ale měl jsem dost vlastního pocitu viny a nepotřeboval jsem, aby mi připomínala, že se mám držet v ústraní a sekat dobrotu.

Sundal jsem si sluneční brýle, abych si protřel unavené oči, a kšiltovku. V posledních dnech jsem toho moc nenaspal. Návštěva Ricka Menziese možná nebyla nejlepší nápad. Nestál o můj soucit, ačkoli přijal nabídku, že mu zaplatím operaci u špičkového ortopeda ve Švýcarsku.

Když jsem se protáhl a opřel se v křesle, zachytil jsem pohled muže o pár stolů dál. Zúžily se mu oči a viděl jsem, jak se mu napínají svaly jako býkovi chystajícímu se k útoku. Nenučeně

jsem odvrátil pohled, jako bych si jeho náhlého zájmu nevšiml, a modlil jsem se, aby to nechal být.

Marná snaha. S hroživou zuřivostí si razil cestu mezi stoly, přes pivní mozol se mu napínal fotbalový dres Aston Villy a vystavoval na odiv tři centimetry chlupatého, obtloustlého těla. Dívka si uvědomila náhlou změnu atmosféry, ohlédla se a spatřila ho přicházet. Střelila po mně pohledem, pak upřela oči zpět na něj.

„Sandersone, ty zsranej hajzle,“ zachroptěl a ukázal na mě krátkým prstem.

Když udělal krok směrem k nám, kolem se rozhostilo šokované ticho.

„Panebože,“ pronesla dívka hlasitě, postavila se, zavrtěla hlavou a rozesmála se. Oči se jí zaleskly, když pohodila hřívou měděných kudrn. „Kdybych dostala libru pokaždé, když si někdo mého manžela splete s tím... Už bych se válela v padesátilibrovkách, to mi věřte. Víím, že vypadá úplně stejně, ale přísahám, že tohle je Roy Kent-on.“ Krátce zadržela, ale hned pokračovala: „Můj manžel rozhodně není slavný, je tak obyčejný, jak jen to jde. Chystáme se na líbáanky.“ Odmlčela se a pak s otráveným povzdechem dodala: „Takže jestli chcete někoho zmlátit, mohl byste si, prosím, vybrat někoho jiného? Protože já *fakt* nechci, aby měl na fotkách monokl.“

Klesla mi do klína, objala mě kolem krku a přitáhla si mě k sobě. Pocítil jsem takovou vděčnost, že bych ji nejraději objal. Místo toho jsem jí zabořil nos do krku, příliš překvapený, než abych něco řekl, a rozptýlený vůní její kůže a tvarem měkkého zadečku, který mi přistál na klíně.

„Díky, miláčku,“ řekl jsem a byl jsem moc rád, že se pozornost toho vzteklouna soustředí na ni, a ne na mě. Ochranitelsky

jsem si ji přitáhl k sobě, doufal jsem, že si na ní nevybije svůj hněv, a byl jsem připravený ji v případě potřeby odstrčit stranou.

„Sakra, omlouvám se, zlato.“ Dlouho si nás prohlížel. „Promiň, kámo, fakt vypadáš jako on.“

Pokrčil jsem rameny a řekl svým nejlepším britským přízvukem: „Stává se to často.“ Znělo to dost směšně a cítil jsem, jak se žena zachvěla, jako by potlačovala chichotání.

„Jasně,“ zamumlal a už couval. Narazil do stolu, pak se otočil a odběhl pryč, a všichni kolem, kteří na nás dosud zírali, se najednou vrátili ke svým záležitostem.

Několik vteřin jsme tam seděli, já v šoku, ona – nejsem si jistý. Rukama jsem ji svíral v pase a nechtěl jsem ji pustit. Najednou mi připadala jako něco, co v mém životě chybí. Pak už to začínalo být trapné, a tak mi vyskočila z klína. „No tak to byla švanda,“ prohodila.

„Roy Kent-on?“

Usmála se a pohládila si bradu, přitom kývla k mému hustému strništi. „Vypadáš jako fotbalista z toho seriálu *Ted Lasso*. Ale pak jsem si uvědomila, že jméno hlavního hrdiny Roy Kent zní dost vymyšleně... Tak jsem... to rozvedla.“

„Nemůžu uvěřit, že jsi to udělala,“ také jsem jí zatykal, ohromený její drzostí, rychlým myšlením, a především ochotou vrhnout se po hlavě do záchrany úplně cizího člověka. Mohlo se to ošklivě zvrtnout – a ona by byla v první linii. Postavila se mezi mě a hrozbu. Kdyby jen věděla, jak málo si zasloužím její velkorysost. Už zase jsem ucítil nevolnost. Hanba mě málem srazila na kolena. Potřeboval jsem se dostat pryč.

„Bylo to od tebe vážně hrozně milé. Děkuju, ale musím už jít. Právě hlásili můj let.“ Posbíral jsem své věci a utekl, jen abych od ní byl co nejdál. Byla tak hodná, až jsem se modlil, aby nikdy

nezjistila, že její laskavost byla naprosto nemístná a že Sanderson je *ten* Noah Sanderson, fotbalista, který zničil kariéru jiného muže jen proto, aby se předvedl. Byl bych nerad, kdyby si uvědomila, že já za záchranu nestojím.

Kapitola 3

Evie

„Byznys třída už nastoupila.“ Muž u přepážky s bolestně blahosklonným úsměvem ukázal na druhou stranu čekárny a já jsem tam honem popoběhla. No jo, tak trochu jsem se zapomněla v bezcelním obchodě, kde jsem se snažila vzpamatovat z návalu horka, či co to bylo, způsobeného tím, jak jsem se na toho chudáka vrhla. Byla jsem ráda, že jsem to udělala, ačkoli on se pak ode mě snažil dostat co nejdál. Věděla jsem, jaké to je, když vás cizí lidé oslovují a chovají se k vám nelaskavě, přestože vás neznají. Musel si o mně myslet, že jsem blázen.

Poprvé v životě mě letuška nasměrovala doleva.

Bleskla jsem po ní zářivým úsměvem, protože jsem fakt nedokázala předstírat klid. *Mami, koukni na mě!* Když jsem procházela uličkou, většina lidí v byznys třídě už seděla. Sedadla v nóbl malých kabinkách, které vypadaly spíš jako nějaké studijní boxy v knihovně, byla větší, než jsem kdy viděla, a jejich uspořádání bylo úplně jiné, než na jaké jsem byla zvyklá. Celkem v řadě byla jen čtyři místa, samostatná sedadla u oken a po dvou v prostřední uličce.

Moje místo bylo právě v uličce.

Cestující na vedlejším sedadle měl možná skloněnou hlavu,

ale já hned poznala známou tmavě modrou čepici. Málem jsem se nahlas rozesmála, i když jsem se pořád ještě nevzpamatovala z jeho náhlého odchodu ze salonku. Určitě si bude myslet, že ho pronásleduju nebo tak něco.

„Ahoj,“ pozdravila jsem a zamířila ke svému sedadlu. „Je tohle místo volné?“

Zvedl hlavu a přimhouřil oči, podíval se na mě a pak znovu na prázdné sedadlo vedle sebe. V jeho očích se krátce zablesklo, rychlá nedefinovatelná jiskra, pak si opět nasadil nepřístupnou masku. Bylo zřejmé, že jsem narušila jeho rovnováhu. Což bylo dobře, protože on narušil tu mou.

„Vlastně je to moje místo,“ upřesnila jsem a věnovala mu, jak jsem doufala, vítězný úsměv.

Na okamžik se mu ve tváři vystřídalo několik různých emocí, jako by se nemohl rozhodnout, co cítí.

„Dobře,“ pronesl nakonec a klidně se usadil, rezignovaně a se zdvořilým úsměvem.

„Svět je malý.“ Všechna moje pohoda byla tatam. „Můžu jen říct, že tě vážně nesleduju. Nevyměnila jsem si palubní lístek ani nic takového.“

Nezasmál se.

„To mě ani nenapadlo,“ řekl a mně bylo jasné, že jakékoli flirtující vibrace, které jsem mezi námi předtím cítila, byly nadobro pryč. Mělo to něco společného s jeho jménem, které ten rozzlobený muž pronesl, ale nechápala jsem co. Od té doby jsem si s tím lámala hlavu. Sanderson? Ale bylo to jako snažit se nabrat do dlaně mlhu – čím víc jsem přemýšlela, tím víc mi jeho jméno unikalo mezi prsty. Byla jsem si jistá, že jsem o něm už musela slyšet.

Sledoval, jak se snažím poskládat na své sedadlo. Tak trochu

přeháním, protože místa tam bylo spousta. Ve skutečnosti tam bylo tolik prostoru pro nohy, že by se tam se mnou vešel celý vrh koťat.

„Pěkné,“ zamumlala jsem a poplácala loketní opěrku. Snažila jsem se vypadat, jako bych celý život létala byznys třídou, ale zároveň jsem bojovala s pokušením prohrabat vzrušující balíček s dobrotami od White Company, který tu byl pro pasažéry zdarma.

Než jsem si stačila upravit deku a polštář, abych se připoutala, objevila se jedna z palubních stevardek s podnosem plným pomerančového džusu, vody a šampaňského.

„Děkuju,“ řekla jsem s úsměvem a napila se šampaňského. Vedle mě si pan Sanderson, ať už to byl kdokoli, vzal pomerančový džus. Po nepříjemném setkání v letištní hale jsem chápala, že nestojí o to, aby ho někdo poznal.

Rozhodla jsem se chlápka vedle sebe ignorovat, veškeré předstírání, že si tady z toho nic nedělám, šlo ale do kytek, když jsem zkoušela všechna tlačítka na loketní opěrce. Spodní polovina sedadla se mi vysunula pod nohy a opěradlo se naklonilo, takže jsem se mohla pohodlně uvelebit. Vrátila jsem ho do vzpřímené polohy a sáhla do malého pouzdra s dárky pro cestující, kde jsem našla masku na oči, pár ponožek, malý bambusový kartáček a miniaturní zubní pastu, hydratační sprej na obličej a malou lahvičku parfému.

Vytáhla jsem z kapsy před sebou tuhý jídelní lístek a prostudovala si ho. Měl se podávat brunch v podobě míchaných vajec, uzeného lososa a anglického muffinu s čerstvým ovocem a bio řeckým jogurtem a také šampaňské. Později během letu měl být

odpolední čaj s okurkovými sendviči, sendviči s vejci či šunkou, mini makronkami, čokoládovými éclairs a mille-feuilles, a to vše zakončené ovocným koláčkem se smetanovým krémem a jahodovým džemem. Se spokojeným úsměvem jsem jídelní lístek vrátila zpátky na místo a pohodlně se usadila. Na tohle bych si rozhodně mohla zvyknout.

I když jsem měla mnohem víc místa než obvykle v letadle, moc dobře jsem si uvědomovala, že ten muž sedí vedle mě, každý jeho pohyb. Dokonce jsem cítila i jeho vůni. Používal jednu z těch krásných, luxusních kolínských vonících cedrovým dřevem.

Jelikož byl zjevně odhodlaný předstírat, že jsme se nikdy předtím neviděli, snažila jsem se ho ze všech sil ignorovat. Sledovala jsem raději dění kolem sebe a to, jak palubní personál roznáší nápoje. Usmívala jsem se a kývla na pozdrav pokaždé, když jsem zachytila jejich pohled.

Sotva se dveře letadla zavřely a všichni se usadili na svých místech, pan Hezoun si sundal čepici a já si sundala sluneční brýle i klobouk a spiklenecky jsem se na něj usmála.

„Myslíš, že je to bezpečné?“ zeptala jsem se škádlivě šepem a cítila jsem, že i navzdory jeho nedávné odtažitosti naše provizorní převleky a předchozí zážitek mezi námi přece jen vytvořily jakési pouto.

Střelil po mně unaveným pohledem. „Ty ráda mluvíš, co?“

Ostražitě jsem si ho prohlížela. „Co tím myslíš?“

„V letadle buď sedíš vedle někoho, kdo si chce celou dobu povídat, nebo vedle někoho, kdo by radši měl svůj klid.“

„Aha,“ řekla jsem. „A ty bys radši měl svůj klid.“

Jeho ústa se zvlňila do čehosi, co by *mohlo* být považováno za úsměv.

„Dobře,“ kývla jsem, ale nehodlala jsem mu nechat poslední slovo. „Zpráva přijata a pochopena.“ Naznačila jsem, že si zapínám pusu na zip, ale vesele jsem se přitom usmála, abych mu dala najevo, že se podle mě chová trochu jako idiot.

Otočil hlavu zpátky k telefonu.

Horlivě jsem poslouchala předletovou bezpečnostní instrukci a studovala pokyny na kartě v kapse, ale vedle jeho lhostejné nonšalance jsem si připadala neuvěřitelně naivní. Vzhledem k tomu, že muž vedle stále mlčel a zřejmě se ponořil do sledování filmu, rozhodla jsem se, jakmile letadlo vzlétlo, vyzkoušet nabízenou zábavu. Ukázalo se, že je to složitější, než se na první pohled zdálo, protože jsem nedokázala ani vytáhnout ovladač z držáku. Snažila jsem se být nenápadná, abych neupozorňovala na svou naprostou neschopnost, a tak jsem to zkoušela znovu každé dvě minuty jako kočka hrající si s myší v koutě, ale ať jsem tlačila nebo šfouchala kamkoli, nemohla jsem tu ztracenou věc dostat ven.

Zleva se ozval těžký povzdech a kapitán Mrzout si sundal sluchátka. „Potřebuješ pomoc?“ zeptal se.

„Ach ano, děkuju. Na tenhle... model nejsem zvyklá.“

„Tady ho máš.“

Samozřejmě ovladač hned vytáhl.

Jeho prsty se dotkly mé ruky a já tu hloupou věc málem upustila. Rychle se na mě podíval, přimhouřil oči a pak sklouzl pohledem k mým rtům. Ten nenápadný pohled byl tak rychlý, až jsem si skoro mohla myslet, že se mi to jen zdá.

„Díky. Já jen...“ Můj hlas vyzněl do ztracena, protože si už zase nasadil sluchátka. Byl to prudký a ostrý pohyb, jeho tělo ztuhlo a mírně se ode mě odklonilo, jako by mezi námi chtěl vytvořit co největší odstup.

Zranil mě i pobavil zároveň, a tak jsem ho ignorovala – co má za problém? Začala jsem procházet zábavní systém a ke svému úžasu a radosti jsem zjistila, že můžu sledovat dokonce živý fotbalový zápas. A svůj tým. Arsenal. Vždycky to byl klub mého táty a po tátově smrti mu dál fandila máma, přešla jen na ženský tým. Jít na ženský zápas na velké stadiony je mnohem, mnohem levnější, takže jsme s mámou chodily na Arsenal sledovat ženský tým.

Nasadila jsem si sluchátka a pustila si úvodní slovo komentátora před prvním poločasem.

Jakmile zápas začal, všimla jsem si, že můj soused několi-krát pohlédl k obrazovce, ačkoli to mohlo mít něco společného s tím, jak jsem sebou pokaždé škubla, kdykoli někdo vystřelil do brankoviště nebo dostal šanci vstřelit gól. Zjevně jsem mu lezla na nervy, ale bude to muset překousnout. Já jsem vždycky byla aktivní divák. Jsem ten typ člověka, který uhýbá, když ve filmu letí letadlo proti kameře.

Když jsem nahlas zasténala při promarněné penaltě, přistihla jsem ho, jak se téměř usmívá. Ten okouzlující dolíček pořád přitahoval můj periferní zrak.

V poločase nám stevardka nabídla další drink a oba jsme si sundali sluchátka, abychom si mohli vzít pivo a sklenku vína spolu s balíčkem křupavých dobrot.

„Na zdraví,“ řekla jsem, pozvedla sklenku – byla to jen zdvořilost – a napila se výborného francouzského vína.

„Máš ráda fotbal?“ zeptal se a očima skenoval mou obrazovku.

„Jen ženský fotbal,“ vysvětlila jsem.

„Jasně.“ Byl rozkošně zmatený a vypadal, že ho to zaujalo. „A proč?“ Lokl si piva a opřel se v sedadle, jenže předstíraná lhostejnost ho prozradila.

Měla jsem pocit, že ho moje odpověď opravdu zajímá.

„Zaprvé,“ zvedla jsem prst a začala rozebírat důvody, „protože muži jsou na hřišti takové dramatické primadony. Zadruhé,“ zvedla jsem druhý, „muži jsou na hřišti takové dramatické primadony. Zatřetí, ženská hra je trochu pomalejší, takže si člověk může užít a ocenit jejich dovednosti. Hrají čistě, nepadají pořád a nemají obrovská, přehnaná ega jako mužští hráči.“ Spokojeně jsem se na něj usmála. „Taky lístky jsou mnohem levnější... Byla jsem na ženském zápase Arsenalu na stadionu Emirates docela hodněkrát.“

„Jasně,“ řekl a ušklíbl se.

„Máš rád fotbal?“ zeptala jsem se a pak jsem se zarazila. „Promiň, to je asi hloupá otázka. Jsi Američan?“

Přikývl.

„Takže bych zřejmě měla říct *soccer*. Ale o tom ty asi moc nevíš?“

V očích mu zableskl pobavený výraz. „Ve Státech se fotbal hraje. Vím, co je to ofsajd.“

„Ty se vážně vyznáš,“ škádlila jsem ho. „Jsem fakt ohromená. Své spolubydlící Esther to musím pořád vysvětlovat, a to už jsem jí to říkala snad desetkrát.“

Úsměv mi zvadl, když jsem si vzpomněla, že moji spolubydlící Esther a Jamie se mnou už pár týdnů nemluví. Pořád jsou na mě naštvaní, a já se jim vlastně nemůžu divit. Jejich důvěru už asi nikdy znovu nezískám.

„Jsi v pořádku?“ zajímal se, když se mi na vteřinu zamžil zrak. Jeho postoj změkl, jako by se ke mně chystal naklonit.

„Jo. Jasně,“ odpověděla jsem a zamrkala, ale jedna slza mi vyhrkla.

„Tak kampak máš namířeno?“ zeptal se. Zírala jsem na něj,

překvapená tím nečekaným konverzačním obratem. Do té doby bylo jasné, že si mě drží od těla.

„Do New Yorku,“ řekla jsem a pak jsem se přinutila zasmát. „Copak to není zřejmé?“ Rozpřáhla jsem ruce a ukázala na letadlo plné lidí, kteří všichni mířili do New Yorku. „Jedu tam na Vánoce.“ Rozhodla jsem se nezacházet do přílišných detailů, protože od trollů jsem dostala hotová literární díla na téma, jak jsem blbá. Nemusela jsem se k tomu vracet.

„Máš tam rodinu?“

Zavrtěla jsem hlavou a spolkla náhle vytvořený knedlík v krku. Přála jsem si, aby mě teď viděla máma. Byl to náš společný sen.

„Ne, je to jen dovolená. A co ty?“

„Letím domů. Tak nějak.“

„Takže tohle je let pracovní, nebo rekreační?“

Na tváři se mu mihl náznak poplachu.

„Promiň, jsem vlezlá. Je to nemoc z povolání.“ Zvedla jsem obě ruce. „V zájmu úplného odhalení – jsem novinářka.“ I teď mě těšilo to říkat. Tvrdě jsem na tom pracovala, absolvovala jsem spoustu stáží a nakonec získala diplom ze žurnalistiky.

„Do prdele.“ Teď vypadal naprosto zděšeně.

„Ale pracuju pro *Money Weekly*, takže mě drby o celebritách nezajímají. I kdybych věděla, kdo jsi.“ Nehodlala jsem přiznat, že jsem momentálně bez práce. „Pokud jsi nevyprázdnil penzijní fond své společnosti, nechystáš se koupit banku nebo založit nový hedgeový fond, pak jsou u mě tvoje tajemství v bezpečí.“

„Takže děláš ekonomické zpravodajství?“ zeptal se a okamžitě se uvolnil. Znovu jsem si všimla té roztomilé křivky jeho úst.

„Ano, trávím dny psaním o tak zajímavých tématech, jako jsou důchody a bankovníctví, a taky o opravdu fascinujících věcech, jako jsou úrokové sazby, stagflace a měnová politika.“

Zvedl obočí a já jsem s potěšením viděla, že v duchu právě opravuje své hodnocení.

„Já vím, nevypadám na to.“ Mělo to něco společného s mými dlouhými nezvladatelnými vlasy, jemnými rysy a štíhlou postavou. Ať jsem si na sebe vzala cokoli a snažila se sebevíc, nikdy jsem nevypadala dost upraveně. Mohla jsem si klidně obléknout kostýmek, ale vždycky mi někde vykukovala blůza. Když si kolem krku omotám šátek, po pěti minutách bude určitě nakřivo. A nechtějte slyšet, jak ďábelské úskoky musím snášet od punčocháčů. Byly stvořené k tomu, aby na nich utíkala očka, a to i ty silné, které nosí babičky.

„Tak to mě zajímá. Jak by podle tebe měla vypadat novinářka přes finance?“

„Však víš. Sofistikovaná, elegantní. Černý nebo tmavě modrý kostýmek. Vražedné podpatky. Kufřík. Jo, určitě kufřík. Jednou jsem jeden měla.“ Zašklebila jsem se.

Zasmál se a pak se na mě usmál a já na něj. Zrychlil se mi tep. Tolik ho to změnilo a rozzářily se mu oči.

„Co se s ním stalo?“

„Nedokázala jsem se s tou pitomou věcí vypořádat. Vždycky jsem si s ní omlátila nohy. Upřímně, vypadala jsem, jako bych sehrála fotbalový zápas s bandou oslů. Byla jsem plná modřin.“

„Všiml jsem si, že jsi párkrát narazila do stolku.“ Podíval se na mé nohy. „Možná kdybys trochu zpomalila.“

„Mluvíš jako moje máma. Vždycky říkala, že moc spěchám, abych všechno stihla. Chodit jsem začala, když mi bylo devět měsíců.“

„Já taky. Na to je moje máma moc hrdá. A už tehdy jsem uměl kopat do míče.“

„Působivé,“ škádlila jsem ho a jeho oči mi to oplatily rošťáckým zablýsknutím. „A rozvinul jsi za ty roky nějaký další talent?“

Zvedl obočí a já zasténala.

„Bože, promiň. To nebyla dobrá otázka.“ Zavrtěla jsem hlavou v předstíraném zoufalství a dodala: „Ty věci mi prostě pořád samy lezou z pusy...“

Propukl v bouřlivý smích.

Skryla jsem obličej do dlaní. „Nemůžu uvěřit, co jsem to právě řekla. Co si o mně asi pomyslíš?“

„Že je to otravné, ale... jsi docela roztomilá.“ I on vypadal překvapený vlastními slovy. „Myslím...“ Teď byla řada na něm, aby se začervenel, a bylo to *tak* nečekané a tak rozkošné, že jsem ho musela zachránit.

„Hele, tu roztomilost беру. Abych byla upřímná, mému egu by se hodilo trochu povzbuzení. Poslední dobou po něm pořád někdo šlape.“

„Znám ten pocit,“ řekl s tváří zjemněnou soucitem. „To moje je úplně v háji.“

„To je mi líto. Moje taky.“

Oba jsme se odmlčeli, každý se zabýval svými problémy.

„Víš co?“ pronesla jsem vesele. „Na to teď nemusíme myslet. Jsme víc než devět kilometrů od všech těchhle blbostí. Měli bychom si prostě užít let. Vypadá to, že za chvíli budou podávat brunch.“

„To je dobře. Umírám hlady. Už jsou to hodiny, co mi někdo přinesl ubohý sáček chipsů. Víš, v těch baleních není ani jedna celá brambora.“

„To není fér. Ale byly zadarmo. Člověk by si myslel, že by jich mohli dát víc. Mám v tašce pro všechny případy KitKat, kdybys chtěl.“

Zase se rozesmál a v koutcích očí se mu utvořily vrásky, zavrtěl hlavou. „Ne. Nech si ho. Jsi opravdu laskavá... myslím tím tam na letišti, to... bylo nad očekávání. Opravdu to od tebe bylo milé. Mohl jsem být trochu vděčnější. Byl jsem ale poněkud překvapený, když jsi...“ Podíval se na svůj klín.

„Abych byla upřímná, já taky,“ přiznala jsem. „Jen jsem si myslela, že potřebuješ... trochu pomoci.“ Soucitně jsem se na něj usmála. „Já...“ Nebyla jsem si jistá, jestli se mu chci svěřit se svou nedávnou minulostí. V tu chvíli na něj udělalo dojem, že jsem ho zachránila. Kdyby věděl, jak dokážu všechno podělat, možná by to cítil jinak. „V poslední době jsem to měla těžké, takže mám pochopení.“

„I tak to ale bylo něco.“

„Já vím,“ řekla jsem s veselým úsměvem, který ho znovu rozesmál.

Jen tak dál. Opájela jsem se triumfální závratí z toho, že jsem z něj dostala tolik smíchu.

Kapitola 4

Noah

„Budeš jíst ten koláček?“ Dívka vedle mě se šibalsky usklíbla, a než jsem stačil odpovědět, vzala si ho a zakousla se do něj.

„Hej!“ zaprotestoval jsem.

Zvedla obočí, jako by se ptala: *A co s tím teď uděláš?* Škádlivě se na mě usmála a já jsem si nemohl pomoci a úsměv jsem jí oplatil. Ano, opravdu jsem chtěl zůstat odtazitý, ale to prostě nešlo. Něco na ní bylo, jako by mi rozuměla. Jako by se ze všech sil snažila obrousit všechny drsné hrany stvořené z mého pocitu viny a sebenenávisti – přestože mě neznala.

A pak tu byla ta fyzická přitažlivost. Musel bych být v kómatu, abych si nevšiml, jak to mezi námi jiskří.

Zvedl jsem pohled k jejím očím. Dívali jsme se na sebe o několik vteřin déle, než bychom měli, a když jsem znovu sjel pohledem k jejím plným rtům, potěšil mě pohyb jejího hrdla, jak musela polknout. Zabořila zuby do rtu, ale vydržela můj pohled a já měl pocit, jako by mezi námi probíjel elektrický proud. Zatím došlo k výměně pár dlouhých pohledů, jak z mé, tak z její strany. Už ve chvíli, kdy mi v letištním salonku tak drze zasalutovala, jako bychom byli kámoši v přestrojení, mě na ní něco zaujalo.

Což se zrovna moc nehodí do mého plánu vést aspoň několik týdnů naprosto bezúhonný život.

S těmi drzími poznámkami a divokými vlasy, které jsem si na prchavou vteřinu představil rozprostřené na polštáři, patřila tahle holka rozhodně k těm potížím, kterým bych se měl teď vyhýbat.

Výlet do New Yorku bude, doufejme, krátký a já budu do Vánoc zpátky v Londýně. Cílem je dostat mě dál od novinových titulků a vylepšit mou pověst. Chtěl jsem si všechno pořádně promyslet a soustředit se na trénink a na správné nastavení mysli. Všechny mé dobré úmysly však bohužel nahlodávalo zjevné spojení s tou ženou. Až moc jsem si uvědomoval, že sedí vedle mě; vnímal jsem jemný pohyb jejích prsou při dýchání, její útlý krk a nádherné lesklé kudrny splývající jí po zádech, stejně jako to, že skoro zářila, jako by ji poháněl nějaký osobní sluneční paprsek.

Pořád jsem si říkal, že na malém flirtu v letadle není nic špatného, vždyť už ji nikdy neuvidím. Bylo mi na ní ale něco povědomého. Určitě už jsem ji někde viděl.

„Tak co děláš, když zrovna nepíšeš o financích?“ zeptal jsem se s ironickým úsměvem, protože to byla zatraceně kýčovitá hláška a já tak nějak věděl, že její odpověď bude stát za to. Teď když už jsem se s ní dal do řeči – navzdory beznadějným počátečním pokusům ji odradit –, jsem nemohl přestat.

„No... trochu jezdím rallye, lezu po horách a tančím u tyče,“ řekla se šibalským úsměvem.

„Vážně?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou, až jí kudrny poskočily. „Jen takové ty obyčejné věci, chodím ven s přáteli, do klubů a spím. Jsem docela obyčejná.“

„Myslím, že na tobě není vůbec nic obyčejného,“ odpověděl jsem dřív, než jsem si to stihl rozmyslet. Měla něco do sebe. Rozhodně nebyla obyčejná. Její oči se setkaly s mými a bylo to tam znovu, ta zvláštní jiskra.

Když pilot oznámil, že budeme klesat, začal jsem přemýšlet, že se jí zeptám, jestli by se mnou nechtěla zajít na skleničku.

„Máš ubytování na Manhattanu?“ zeptal jsem se. Většina turistů míří na Times Square nebo někam do centra.

„Mám,“ řekla a ty její krásné hnědé oči se rozzářily a zablesklo v nich jakési tajné potěšení.

Najednou mě něco napadlo a zasmál jsem se.

„Uvědomuješ si, že jsme přeletěli celý Atlantik, a já pořád neznám tvé jméno?“

Taky se rozesmála, ale jiskra v jejích očích pohasla a na okamžik mi připadala trochu nesmělá, jako by si něčím nebyla jistá.

„Nebo můžeme zůstat inkognito jako v nějaké romantické komedii,“ navrhl jsem. Bylo mi s ní tak dobře, že jsem vůbec nepřemýšlel o tom, jak by si to mohla vyložit ani jaká by mohla být její reakce na mé jméno.

„Jsem ráda, že jsi to řekl ty, a ne já.“ Usmála se a mně se zrychlil tep. Bylo na ní prostě něco, co mě přimělo se na ni proti své vůli usmát.

„Jsem Evie, tedy vlastně Genevieve, jenže tak mi nikdo nikdy neříká.“

„Noah Sanderson.“ Napráhl jsem ruku. Skoro mi podala svou, ale na poslední chvíli ji stáhla, jako by ta moje byla kobra, která se chystá zaútočit.

„Noah Sanderson. Věděla jsem, že tě odněkud znám,“ zopakovala šokovaně mé jméno a v očích jí zaplály uhlíky obvinění, proč jsem se k tomu nepřiznal dřív.